

jeg forstaaer, hvorledes jeg har anvendt, og hvorledes jeg for Fremtiden agter at anvende den Bestemmelse, som findes sidst i det sidste Stykke af § 1 i Loven af 6te Juli 1867, og navnlig paa hvilken Maade jeg forstaaer det Udtryk: „naar særegne Omstændigheder tale derfor“. Foresløbig maa det være mig tilladt at bemærke, at den ærede Forespørger har fuldkommen Ret i, at der er indkommet en Mangfoldighed af Andragender om Deling af Communer. Den ærede Forespørger angav Tallet til 100; jeg skulde snarere antage, at Antallet af de Andragender af denne Art, der ere indkomne i Løbet af de sidste tre Fjerdingaar, er det dobbelte. Den ærede Forespørger havde derimod ikke Ret i, at samtlige Andragender ere blevne afflaaede; der er indrømmet Deling af Communer i saadanne Tilfælde, hvori jeg virkelig har maattet erkjende, at der var særegne Omstændigheder, som talte derfor. Jeg troer endogsaa at turde sige, at der i det sidst forløbne Aar er indrømmet flere Delinger af Communer end i noget foregaaende Aar, skjøndt Regjeringen ogsaa tidligere havde en saadan Ret til at dele Communer. Sagen kan altsaa paa ingen Maade fremstilles saaledes, som om der fra min Side er vilst ubetinget Modstand mod Deling af Communer, hvilket forøvrigt heller ikke vilde være stemmende med Loven af 6te Juli 1867. Det vil være lettere for mig idetmindste eksempelvis at angive, hvad jeg erkjender for at være saadanne særegne Omstændigheder, der kunde tilstede en Deling af Communer, end det vilde være for mig at nævne Alt det, som jeg ikke kan erkjende for at være saadanne særlige Omstændigheder. Som saadanne berettigede særegne Omstændigheder vil jeg nævne en, der, om jeg ikke huster feil, i det sidste Aar har foranlediget Deling af to Communer, nemlig den, at den paagjældende Communes Velggenhed var en saadan, at de to forskjellige Sogne, hvoraf Communen bestod, i Virkeligheden Intet havde med hinanden at gjøre, idet mellemliggende Sogne stilte dem fra hinanden.

Som en anden særegen Omstændighed, som jeg ogsaa har erkjendt for at være det, og i Kraft af hvilken jeg har tilstødet Deling af Communer, vil jeg nævne den, hvor det ene Sogn i Communen har udviklet sig i en ganske anden Retning end Sognet i den øvrige Deel af Communen, paa Grund af, at den ene Deel ligger saa nær ved en større By, at Forholdene der have udviklet sig i en heelt anden Retning end i den øvrige Deel af Landet. Altsaa denne forskjelligartethed, denne Ueensartethed hos de forskjellige Bestanddele af Communen har jeg ogsaa erkjendt for at være en saadan særegen Omstændighed. At der kan gives andre end de af mig nævnte særegne Omstændigheder, der kunne berettigede mig til i Overeensstemmelse med Loven at tilstede Afstillelse, indrømmer jeg villigt. Jeg har netop nævnt disseto Exempler, fordi de laae mig nærmest, fordi det er særegne Omstændigheder, som allerede have faaet deres Anerkjendelse og Udtryk i en virkelig Deling af Communer. Den ærede Forespørger nævnte særligt en af de mange Communer, som ikke have opnaaet deres Ønske om at blive deelte; jeg maa tilstaae, at jeg ikke har denne Communes særlige Forhold saa klart i Erindring, at jeg skulde kunne meddele den ærede Forespørger, hvorpaa Afslaget støttede sig. Den ærede Forespørger nævnte tillige en anden Commune, som havde deelt den samme Skæbne, og hvis communale Forhold derimod staae mig meget levende i Erindring; jeg erindrer meget godt, hvad det var for Omstændigheder, som der bleve paaberaabte, men jeg troer ikke, at det vil være rigtigt her at fremdrage disse enkelte Tilfælde og undertaste dem en nyere Drøftelse. Det er maaskee ikke overflødigt at gjøre opmærksom paa, hvad der kunde være den nærmeste Anledning til, at en saa forbausende Mængde af Begjæringer om communal Afstillelse ere komne frem i det sidste Tid. Grunden er naturligvis den, at der i den nye Communallov er paabudt en Sammensmeltning af Communen til en virkelig Eenhed og den dermed i Forbindelse staaende